

ความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมของประชาชนไทย

Thai People's Fear of Crime

ก่อเกียรติ ลิ้มวงศ์สกุล¹

คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล
4 ตำบลศาลายา อำเภอพุทธมณฑล จังหวัดนครปฐม 73170, ประเทศไทย
อีเมลติดต่อ: korkieat.mek@gmail.com

Korkieat Limwongsakul²

Faculty of Social Science and Humanities, Mahidol University
4 Salaya, Phutthamonthon, Nakhon Pathom 73170, Thailand
Email: korkieat.mek@gmail.com

Received: September 2, 2019; Revised: October 20, 2019; Accepted: October 30, 2019

บทคัดย่อ

บทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมของประชาชนไทย และเปรียบเทียบระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมของประชาชนไทยในแต่ละเขตพื้นที่ของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ซึ่งใช้วิธีการวิจัยเชิงปริมาณ โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือสำหรับเก็บรวบรวมข้อมูล

ผลการศึกษาพบว่า ระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมของประชาชนไทยมากที่สุดอยู่ในเขตพื้นที่ของตำรวจภูธรภาค 3 และรองลงมา คือ เขตพื้นที่ของตำรวจภูธรภาค 9 สำหรับเขตพื้นที่ที่มีระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมของประชาชนไทยน้อยที่สุดนั้น อยู่ในเขตพื้นที่ของตำรวจภูธรภาค 4 โดยจากการศึกษาครั้งนี้ ผู้เขียนมีข้อเสนอแนะ คือ 1) ประชาชนควรรู้เท่าทันเกี่ยวกับภัยอาชญากรรมในรูปแบบต่าง ๆ รวมถึงวิธีการรับมือกับภัยอาชญากรรมนั้น ๆ 2) เจ้าหน้าที่ตำรวจควรออกตรวจตราภายในชุมชนในลักษณะแบบสุ่มตรวจอย่างสม่ำเสมอ 3) หน่วยงานภาครัฐควรให้ความสำคัญกับกลุ่มคนที่มีความอ่อนแอทางกายภาพ อาทิ เด็ก สตรี คนชรา และคนพิการ ซึ่งมักจะตกเป็นเหยื่อโดยง่าย โดยจัดให้มีมาตรการต่าง ๆ เข้ามาช่วยเหลือกลุ่มคนเหล่านี้ และ 4) ประชาชนควรช่วยกันสอดส่องดูแลภายในชุมชนของตน สร้างเครือข่ายพลังชุมชนที่เข้มแข็ง เพื่อให้ชุมชนของตนปลอดภัยจากอาชญากรรม อันจะนำไปสู่ความรู้สึกปลอดภัยในการดำเนินชีวิต

คำสำคัญ: ความหวาดกลัวภัย; อาชญากรรม; ประชาชนไทย

¹ นักวิจัยอิสระด้านอาชญาวิทยาและกระบวนการยุติธรรม.

² Independent Researcher of Criminology and Criminal Justice.

Abstract

The objective of this article is to study the level of fear, fear of Thai people and to compare the level of fear of people in the area of the Royal Thai Police using quantitative research by using tools as a tool to information.

The results showed that the fear level of crime in Thailand is the highest in the area of the Provincial Police Region 3, followed by the Area 9 of the Provincial Police. For the areas with the lowest level of fear of crime in Thailand in the area of the Provincial Police Region 4, from this study the author has suggested that; 1) People should be aware of various types of crime, including how to deal with the crime, 2) The police should regularly inspect the community in a random manner and 3) Government agencies should focus on groups of people with physical weakness such as children, women, the elderly and the disabled, which are often the victims by providing various measures to help these groups, and 4) people should look after in their communities Build a strong community power network. So that their communities are free from crime which will lead to a safe feeling in life.

Keywords: Fear of Crime; Crime; Thai People

1. บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ความหวาดกลัวภัยอาชญากรรม (Fear of Crime) มีจุดเริ่มต้นตั้งแต่ช่วงคริสต์ทศวรรษที่ 1960 ซึ่งเป็นช่วงที่มีความขัดแย้งและการเดินขบวนต่อต้านในเรื่องสิทธิพลเมืองอย่างรุนแรง ต่อมาจึงกลายเป็นประเด็นทางอาชญาวิทยาที่ควรสนใจศึกษาเพื่อลดความหวาดกลัวภัยดังกล่าวให้น้อยลงที่สุด ซึ่งมีนักวิชาการหลายท่านได้ให้นิยามของความหวาดกลัวภัยอาชญากรรม โดยสรุปแล้วหมายถึง ความรู้สึกไม่ปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของตน อันเป็นผลจากความวิตกกังวลเกี่ยวกับภัยอาชญากรรมส่วนบุคคล ทั้งนี้ อาจเกี่ยวเนื่องกับประสบการณ์การตกเป็นเหยื่อ³ ความรู้สึกร่วมกับผู้อื่นในการกลัวอาชญากรรม⁴ รวมไปถึงการรับรู้ความเสี่ยงทางสภาพแวดล้อมที่กระตุ้นให้บุคคลเกิดความกลัว⁵ อาทิเช่น การอยู่ในที่เปลี่ยวหรือที่ที่ไม่มีไฟส่องสว่าง การอยู่ในแหล่งเสื่อมโทรม

---

³ Piero Amero and Michele Roccato, "A Predictive Model for Psychological Reactions to Crime in Italy: An Analysis of Fear of Crime and Concern about Crime as a Social Problem," *Journal of Community & Applied Social Psychology* 15 (2005): 17-25.

⁴ Lucia Dammert and Mary Fran T. Molano, "Fear of Crime or Fear of Life? Public Insecurities in Chile," *Bulletin of Latin America Research* 22, no. 1 (2003): 79-101.

⁵ Department of Justice, Equality and Law Reform, "Fear of Crime in Ireland and Its Impact on Quality of Life," April, 2009.

หรือแหล่งที่ไม่มีการควบคุมตรวจตรา การอยู่ในแหล่งพื้นที่อบายมุข เป็นต้น ดังนั้นมุมมองของประชาชนต่อประสิทธิภาพในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมของตำรวจ จึงเป็นส่วนสำคัญเช่นกันที่จะสะท้อนถึงความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมในชุมชน ซึ่งเป็นเรื่องของความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชน รวมไปถึงเรื่องของคุณภาพชีวิต (Quality of Life) ของประชาชน ทั้งนี้ ในส่วนของการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ (สตช.) ได้แบ่งเขตพื้นที่รับผิดชอบทั่วประเทศออกเป็น 11 ส่วน คือ กองบัญชาการตำรวจนครบาล (บช.น.) ตำรวจภูธรภาค 1-9 (ภ.1-9) และศูนย์ปฏิบัติการตำรวจจังหวัดชายแดนภาคใต้ (ศชต.)

ดังนั้นการศึกษาความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมของประชาชนไทย จึงเป็นข้อมูลที่สำคัญยิ่งในการสร้าง และพัฒนาตัวแบบในการป้องกันและปราบปรามปัญหาอาชญากรรม อันจะก่อให้เกิดความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนซึ่งเป็นดัชนีชี้วัดที่สำคัญทั้งด้านความปลอดภัย ความมีเสถียรภาพทางเศรษฐกิจ สังคมและการเมือง เป็นศูนย์กลางกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน การสร้างความเชื่อมั่นและความสงบสุขของคนในชาตินี้เพื่อให้สอดคล้องกับวิสัยทัศน์ “มั่นคง มั่งคั่ง และยั่งยืน” ตามเจตนารมณ์ของรัฐบาลและแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศ 20 ปี ส่งผลให้ประเทศไทยเป็นประเทศที่เจริญรุ่งเรืองและทัดเทียมนานาชาติอารยประเทศสืบไป

1.2 วัตถุประสงค์

1.2.1 เพื่อศึกษาระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมของประชาชนไทย

1.2.2 เพื่อเปรียบเทียบระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมของประชาชนไทยในเขตพื้นที่ของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ

1.3 ขอบเขตการวิจัย

1.3.1 ขอบเขตด้านเนื้อหา โดยทำการศึกษาระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรม และเปรียบเทียบข้อมูลความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมของประชาชน แบ่งเป็น 3 ด้าน ได้แก่ 1) ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชน 2) ประสิทธิภาพการป้องกันอาชญากรรม และ 3) ประสิทธิภาพการปราบปรามอาชญากรรม

1.3.2 ขอบเขตด้านประชากร โดยทำการศึกษากับประชาชนที่พักอาศัยในชุมชนตามเขตพื้นที่ที่กำหนด

1.3.3 ขอบเขตด้านพื้นที่ โดยทำการศึกษาครอบคลุมทั่วประเทศ ในพื้นที่กองบัญชาการตำรวจนครบาล ตำรวจภูธรภาค 1-9 และศูนย์ปฏิบัติการตำรวจจังหวัดชายแดนภาคใต้ โดยการสุ่มตัวอย่างในพื้นที่เป้าหมาย รวม 99 สถานี

1.4 ระเบียบวิธีการวิจัย

การศึกษานี้เป็นการศึกษาวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) โดยวิธีการดำเนินการวิจัยมีดังนี้

1.4.1 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ทำการเก็บข้อมูลกับประชาชนที่พักอาศัยในชุมชนโดยมีอายุมากกว่า 18 ปี ในเขตพื้นที่กองบัญชาการตำรวจนครบาล ตำรวจภูธรภาค 1-9 และศูนย์ปฏิบัติการตำรวจจังหวัดชายแดนภาคใต้ โดยการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบโควตา (Quota Sampling) ซึ่งคำนึงถึงการเลือกกลุ่มตัวอย่างให้ครอบคลุมพื้นที่โดยใช้ประชากรเป็นเกณฑ์ คือ คัดเลือกจำนวน 3 เขตพื้นที่ (มาก ปานกลาง น้อย) โดยใช้แบบสอบถามในการเก็บรวบรวมข้อมูล จากประชาชนแบ่งตามขอบเขตพื้นที่ที่กำหนด ได้แก่ 1) เขตพื้นที่กองบัญชาการตำรวจนครบาล (กรุงเทพมหานคร) จำนวน 585 คน, 2) เขตพื้นที่ตำรวจภูธรภาค 1-9 (พื้นที่ต่างจังหวัดที่ไม่ใช่กรุงเทพมหานครและพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้) จำนวน 5,265 คน และ 3) ศูนย์ปฏิบัติการตำรวจจังหวัดชายแดนภาคใต้ (พื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ คือ ยะลา ปัตตานี และนราธิวาส) จำนวน 585 คน รวมกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 6,435 คน

1.4.2 วิธีการศึกษาวิจัย

- 1) ศึกษาวิจัยค้นคว้าจากเอกสาร ตำรา และการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง
- 2) ดำเนินการศึกษาวิจัยภาคสนาม โดยขอความร่วมมือจากกลุ่มตัวอย่างจากพื้นที่เป้าหมายให้ตอบคำถาม โดยใช้แบบสอบถาม (Questionnaires) ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3) ตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถามที่ได้รับ นำไปวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

1.4.3 เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาวิจัย

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) ซึ่งผู้เขียนได้สร้างแบบสอบถามจากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย โดยแบบสอบถามจะประกอบด้วย 2 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐาน

ส่วนที่ 2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมของประชาชน

1.4.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้เขียนได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามวิธีการทางสถิติด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป (SPSS) โดยสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้ คือ สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.5.1 ทำให้ทราบถึงระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมของประชาชน

1.5.2 ทำให้ทราบถึงสาเหตุและแนวทางในการลดความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมตามบริบท

แต่ละพื้นที่

2. ผลการวิจัย

2.1 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

2.1.1 ความหมายของความหวาดกลัวภัยอาชญากรรม

นักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมายเกี่ยวกับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรม โดยส่วนใหญ่เห็นว่าหมายถึงปฏิกิริยาทางอารมณ์หรือความรู้สึก⁶ ซึ่งสะท้อนถึงความวิตกกังวลและความไม่ปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของตน⁷ ทั้งนี้ ความกลัวดังกล่าวถือเป็นปัจจัยหลักในการกำหนดคุณภาพชีวิต (Quality of Life) ของประชาชน ซึ่งรัฐจำเป็นต้องเอาใจใส่⁸ อีกทั้งความรู้สึกกลัวภัยนี้ยังถูกแทนที่ด้วยทัศนคติ และความรู้สึกของกลุ่มบุคคลอื่นด้วย⁹ เช่นกัน

ดังนั้นโดยสรุปแล้ว ความหวาดกลัวภัยอาชญากรรม (Fear of Crime) หมายถึง ความรู้สึกไม่ปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของตน อันเป็นผลจากความวิตกกังวลเกี่ยวกับภัยอาชญากรรมส่วนบุคคล ทั้งนี้ อาจเกี่ยวเนื่องกับประสบการณ์การตกเป็นเหยื่อ ความรู้สึกร่วมกับผู้อื่นในการกลัวอาชญากรรม รวมไปถึงการรับรู้ความเสี่ยงทางสภาพแวดล้อมที่กระตุ้นให้บุคคลเกิดความกลัว นอกจากนี้ ปัจจัยเชิงสถานการณ์ก็มีส่วนสำคัญที่ทำให้ความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมของแต่ละบุคคลแตกต่างกันด้วยเช่นกัน

2.1.2 ตัวแปรสำคัญที่เกี่ยวข้องกับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรม

1) เพศ

จากการศึกษาวิจัยจำนวนมากสะท้อนให้เห็นว่า แม้ว่าสถิติส่วนใหญ่จะแสดงว่าเพศชายจะตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมได้มากกว่าเพศหญิง อย่างไรก็ตามเพศหญิงก็ยังมีความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมมากกว่าเพศชายอยู่เสมอ (ยกเว้นความผิดในเรื่องเพศและความรุนแรงในครอบครัว) โดยเฉพาะหากพิจารณาในช่วงเวลากลางคืน เพศหญิงจะมีความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมมากกว่าเพศชายอย่างเห็นได้ชัด¹⁰ นอกจากนี้ ยังพบข้อสังเกตที่สำคัญคือ ทั้งเพศชายและเพศหญิงต่างหวาดกลัวภัยอาชญากรรมในแต่ละประเภทแตกต่างกัน โดยเพศชายจะรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมในความผิดที่ต่อชีวิตและร่างกายเป็นอันดับแรก รองลงมาคือความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน ในขณะที่เพศหญิงจะรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมในความผิดต่อชีวิตและร่างกายเป็นอันดับแรก รองลงมาคือความผิดที่เกี่ยวกับเพศ¹¹

⁶ James Garofalo, "The Fear of Crime: Causes and Consequences," *Journal of Criminal Law and Criminology* 72, no. 2 (Summer 1981): 839-857.

⁷ Department of Justice, Equality and Law Reform, "Fear of Crime in Ireland and Its Impact on Quality of Life," April, 2009.

⁸ Gary Cordner, "Reducing Fear of Crime: Strategies for Police," January, 2010.

⁹ Lucia Dammert and Mary Fran T. Moloan, Fear of Crime or Fear of Life? Public Insecurities in Chile, 79-101.

¹⁰ Jutharat Ua-amnoey, *Sociology of Crime* (Bangkok: Chulalongkorn University Press, 2018), 24. [In Thai]

¹¹ Pipat Chummanikul, "People's Fear of Crime," (Master's thesis, Faculty of Political Science, Ramkhamhaeng University, 2000), 56. [In Thai]

2) อายุ

จากสถิติช่วงวัยรุ่นหรือวัยผู้ใหญ่ตอนต้นจะมีโอกาสเสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมมากที่สุด¹² แต่สำหรับในเรื่องของความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมกลับเป็นกลุ่มผู้สูงอายุที่มีระดับหวาดกลัวภัยสูงกว่าช่วงวัยอื่น¹³ นอกจากนี้ การศึกษาส่วนใหญ่ยังพบว่า ตัวแปรอายุเป็นตัวแปรสำคัญที่สามารถจำแนกระดับความกลัวอาชญากรรมได้¹⁴

2.1.3 ปัจจัยเชิงประชากรศาสตร์

ในเรื่องของความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมยังพบว่ามีความสัมพันธ์กับตัวแปรอื่นอีกได้แก่ที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ (Geographical Location) และสถานะทางเศรษฐกิจและสังคม (Socio-economic Status) โดยผลการวิจัยชี้ว่าบุคคลที่อาศัยอยู่ในเมืองมีแนวโน้มจะกลัวอาชญากรรมมากกว่าบุคคลที่อาศัยอยู่ตามพื้นที่ชนบท¹⁵ สำหรับการพักอาศัยในพื้นที่ที่มีความสมานฉันท์ทางสังคมต่ำ (Low Social Cohesion) หรืออยู่ในแหล่งเสื่อมโทรมจะส่งผลให้ประชาชนในชุมชนเกิดความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมมากขึ้นได้เช่นกัน¹⁶ ในส่วนของปัจจัยด้านสถานะทางเศรษฐกิจและสังคม รายได้ และระดับการศึกษาของบุคคล หากอยู่ในระดับที่ต่ำก็จะส่งผลต่อระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมให้สูงขึ้นได้ อย่างไรก็ตาม ปัจจัยเหล่านี้อาจไม่ได้มีอิทธิพลต่อความหวาดกลัวภัยดังกล่าวมากนัก¹⁷ นอกจากนี้ มีการศึกษาเรื่องความหวาดกลัวอาชญากรรมของคนยากจนในสหราชอาณาจักรและประเทศสวีเดนพบว่า สหราชอาณาจักรคนที่มีฐานะยากจนจะกลัวภัยอาชญากรรมมากกว่าคนที่มีฐานะไม่ยากจน อาจเป็นผลมาจากช่องว่างตลาดแรงงานในประเทศ (Vulnerability in the Labor Market) ส่วนในประเทศสวีเดนกลับไม่พบว่าคนที่มีฐานะยากจนมีความกลัวภัยอาชญากรรมเพิ่มขึ้น แต่พบว่าความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมเป็นผลจากประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับอาชญากรรม¹⁸

2.1.4 ปัจจัยเชิงสภาพแวดล้อม

ความรู้สึกหวาดกลัวอาชญากรรมเป็นปรากฏการณ์ทางสังคมที่ผูกติดกับสภาพความเป็นสังคมเมือง ขณะเดียวกันก็มีปฏิสัมพันธ์กับสภาพแวดล้อมแคบ ๆ ที่ทรุดโทรม เช่น พื้นที่ไฟสลัว ๆ ตึกกรมบ้านช่อง

¹² Department of Justice, Equality and Law Reform, "Fear of Crime in Ireland and Its Impact on Quality of Life," April, 2009.

¹³ Hale C. "Fear of Crime: A Review of the Literature," *International Review of Victimology* 4, no. 2 (January 1996): 79-150.

¹⁴ Kittisak Jermsittiparsert and Noppon Akahat, "Fear of Crime Among Student of Kalasin Rajabhat University," *Political Science and Law Journal Kalasin Rajabhat University* 4, no. 2 (July-December 2015): 120-146. [In Thai]

¹⁵ Department of Justice, Equality and Law Reform, "Fear of Crime in Ireland and Its Impact on Quality of Life," April, 2009.

¹⁶ Ferraro K. F., *Fear of Crime: Interpreting Victimization Risk* (New York: State University of New York Press, 1995), 45.

¹⁷ Department of Justice, Equality and Law Reform, "Fear of Crime in Ireland and Its Impact on Quality of Life," April, 2009.

¹⁸ Daniel Larsson, "Fear of Crime Among the Poor in Britain and Sweden," *Journal International Review of Victimology* 15, no. 3 (January 2009): 223-254.

ที่มีการขีดเขียนภาพและคำตามผนังตึก อาคาร หรือที่พักสูง ๆ หรือมุมถนนที่วัยรุ่นชอบมั่วสุม มีคนเมาสุราเดินไปมา และสภาพแวดล้อมอื่น ๆ ที่สุ่มเสี่ยงเชิงสถานการณ์แห่งความไม่เป็นมิตร เป็นต้น¹⁹

2.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมของประชาชนไทย

2.2.1 ข้อมูลทั่วไป

ผลการศึกษา พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 3,374 คน คิดเป็นร้อยละ 52.43 และเพศชาย จำนวน 3,061 คน คิดเป็นร้อยละ 47.57 มีอายุเฉลี่ย 34.48 ปี ส่วนมากมีอาชีพค้าขาย/ประกอบธุรกิจส่วนตัว จำนวน 1,881 คน คิดเป็นร้อยละ 29.23 รองลงมาประกอบอาชีพรับราชการ/รัฐวิสาหกิจ จำนวน 1,496 คน คิดเป็นร้อยละ 23.25 อาชีพอื่น ๆ จำนวน 1,121 คน คิดเป็นร้อยละ 17.42 อาชีพรับจ้าง จำนวน 1,030 คน คิดเป็นร้อยละ 16.01 และประกอบอาชีพเกษตรกรรม จำนวน 907 คน คิดเป็นร้อยละ 14.09 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีการศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรีขึ้นไป จำนวน 1,953 คน คิดเป็นร้อยละ 30.05 รองลงมาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช. จำนวน 1,793 คน คิดเป็นร้อยละ 27.86 ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 958 คน คิดเป็นร้อยละ 14.89 ระดับอนุปริญญา/ปวส. จำนวน 888 คน คิดเป็นร้อยละ 13.80 และระดับประถมศึกษา จำนวน 843 คน คิดเป็นร้อยละ 13.10 ในส่วนของสถานภาพการทำงาน กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีงานทำ จำนวน 5,342 คน คิดเป็นร้อยละ 83.01 และไม่มีการทำงาน จำนวน 1,093 คน คิดเป็นร้อยละ 16.99 ส่วนสถานภาพสมรส กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่แต่งงานแล้ว จำนวน 3,152 คน คิดเป็นร้อยละ 48.98 รองลงมาโสด จำนวน 2,935 คน คิดเป็นร้อยละ 45.61 หย่าร้างหรือแยกกันอยู่ จำนวน 224 คน คิดเป็นร้อยละ 3.48 และคู่สมรสเสียชีวิต จำนวน 124 คน คิดเป็นร้อยละ 1.93 ส่วนใหญ่อาศัยอยู่ชุกชุมชนนอกเมือง จำนวน 4,593 คน คิดเป็นร้อยละ 71.38 และชุมชนในเมือง จำนวน 1,842 คน คิดเป็นร้อยละ 28.62

2.2.2 ระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรม

ผลการศึกษา พบว่า ความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมของประชาชนมีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) เท่ากับ 4.70 คิดเป็นร้อยละ 46.98 เมื่อพิจารณารายประเด็นคำถาม พบว่า ประเด็นที่กลุ่มตัวอย่างมีความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมมากที่สุดคือ 6) เมื่อบ้าน/ที่พำนักอาศัยของท่านไม่มีคนอยู่บ้านท่านหวาดกลัวว่าจะถูกขโมยทรัพย์สินของท่านในเวลากลางคืน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 5.32 คิดเป็น ร้อยละ 53.23 รองลงมา 4) เมื่อท่านออกนอกบ้านตามลำพัง ท่านหวาดกลัวว่าจะถูกวิ่งราวทรัพย์ ซึ่งทรัพย์และทำร้ายร่างกายในเวลากลางคืน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 5.16 คิดเป็นร้อยละ 51.59 นอกจากนี้ ภาพรวมประสิทธิภาพการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 7.01 คิดเป็นร้อยละ 70.10 โดยด้านที่ประชาชนเชื่อมั่นและพึงพอใจมากที่สุดคือเรื่อง ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของตน มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 7.42 คิดเป็นร้อยละ 74.23

โดยสรุป ระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมของประชาชนไทยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.70 คิดเป็นร้อยละ 46.98 ส่วนภาพรวมประสิทธิภาพการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม ประชาชนส่วนใหญ่รู้สึกเชื่อมั่นและพึงพอใจเรื่อง ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของตนมากที่สุด

¹⁹ Jutharat Ua-amnoey, *Sociology of Crime*, 135. [In Thai]

2.2.3 เปรียบเทียบระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรม

ผลการศึกษาพบว่า ความหวาดกลัวภัยมากที่สุดของกลุ่มตัวอย่างอยู่ในเขตพื้นที่ของตำรวจภูธรภาค 3 (จังหวัดนครราชสีมา, จังหวัดบุรีรัมย์ และจังหวัดยโสธร) มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 4.93 คิดเป็นร้อยละ 49.25 รองลงมาเขตพื้นที่ตำรวจภูธรภาค 9 (จังหวัดสงขลา, จังหวัดตรัง และจังหวัดพัทลุง) มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.90 คิดเป็นร้อยละ 49.08 และเขตพื้นที่ศูนย์ปฏิบัติการตำรวจจังหวัดชายแดนใต้ (จังหวัดยะลา, จังหวัดปัตตานี และจังหวัดนราธิวาส) กับเขตพื้นที่ตำรวจภูธรภาค 5 (จังหวัดเชียงใหม่, จังหวัดลำปาง และจังหวัดลำพูน) ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.86 คิดเป็นร้อยละ 48.70 และ 48.62 ตามลำดับ ส่วนความหวาดกลัวน้อยที่สุดของกลุ่มตัวอย่างอยู่ในเขตพื้นที่ของตำรวจภูธรภาค 4 (จังหวัดขอนแก่น, จังหวัดอุดรธานี และจังหวัดเลย) มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.25 คิดเป็นร้อยละ 42.44 รองลงมาเขตพื้นที่ตำรวจภูธรภาค 8 (จังหวัดชุมพร, จังหวัดนครศรีธรรมราช และจังหวัดสุราษฎร์ธานี) มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.39 คิดเป็นร้อยละ 43.93 และเขตพื้นที่กองบัญชาการตำรวจนครบาล (กรุงเทพมหานคร) มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.43 คิดเป็นร้อยละ 44.32

โดยสรุป ประชาชนในเขตพื้นที่ของตำรวจภูธรภาค 3 มีระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.90 คิดเป็นร้อยละ 49.25 รองลงมาในเขตพื้นที่ตำรวจภูธรภาค 9 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.90 คิดเป็นร้อยละ 49.08 ส่วนเขตพื้นที่ที่มีระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมน้อยที่สุดคือ ตำรวจภูธรภาค 4 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.25 คิดเป็นร้อยละ 42.44 รองลงมาพื้นที่ตำรวจภูธรภาค 8 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.39 คิดเป็นร้อยละ 43.93

2.3 อภิปรายผล

2.3.1 ระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมของประชาชนไทย

จากผลการศึกษาพบว่า ระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมของประชาชนไทยในภาพรวมได้คะแนนร้อยละ 46.98 แสดงให้เห็นว่าประชาชนยังมีความกังวลเกี่ยวกับเหตุอาชญากรรมต่าง ๆ ในชีวิตประจำวันเพิ่มมากขึ้น ความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมเป็นเรื่องเกี่ยวกับอารมณ์ความรู้สึกส่วนบุคคล ซึ่งมักเกี่ยวข้องกับประสบการณ์การตกเป็นเหยื่อหรือมีญาติพี่น้องเคยตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม²⁰ หรือบุคคลได้เรียนรู้อะไรบางอย่างจากภัยอาชญากรรมนั้น ๆ ทั้งทางตรงและทางอ้อม สำหรับบุคคลที่มีอายุมากหรือมีระดับการศึกษาที่สูงก็จะรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมมากกว่ากลุ่มอื่น²¹ อย่างไรก็ตาม แต่ละบุคคลย่อมมีความสามารถในการเรียนรู้ได้ไม่เท่ากัน อีกทั้ง บรรยากาศที่เอื้อให้เกิดการกระทำผิด ก็เป็นสิ่งสำคัญที่ไม่ควรละเลย ซึ่งในประเทศไทยเองยังคงมีชุมชนอีกหลายแห่งที่ยังไม่ได้รับการพัฒนาปรับปรุงให้ดีขึ้นเท่าที่ควร จึงทำให้กลายเป็นแหล่งเสื่อมโทรมที่นำมาสู่ปัญหาอื่น ๆ ตามมาได้ ทั้งนี้ ด้านประสิทธิภาพการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม

²⁰ Kittisak Jermstiparsert and Noppon Akahat, Fear of Crime Among Student of Kalasin Rajabhat University, 120-146. [In Thai]

²¹ Thuppak Sinpoolpol, "Fear of the Crime of People About the Case of Capital and Shocking in Thakham Police Station, Bangkok," (Master's thesis, Institute of Criminology and Justice Administration, College of Government, 2016), 76. [In Thai]

ในภาพรวมพบว่า ประชาชนให้คะแนนประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่เพียงร้อยละ 70 ซึ่งเห็นได้วยังไม่ดีเท่าที่ควร การที่เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ได้บังคับใช้กฎหมายอย่างจริงจัง ถือว่าเป็นการปล่อยปละละเลยให้มีการกระทำผิดเกิดขึ้น ซึ่งหากไม่มีการเฝ้าระวังตรวจตราหรือสอดส่องดูแลในชุมชนที่ดีเพียงพอ ก็จะเป็นการสร้างโอกาสในการกระทำผิดให้เกิดขึ้นได้ ดังนั้น เจ้าหน้าที่ตำรวจควรให้ความสำคัญกับประเด็นเหล่านี้ให้มากขึ้น เพื่อให้ประชาชนรู้สึกอุ่นใจและปลอดภัยสำหรับการดำเนินชีวิตในแต่ละวัน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในช่วงเวลาว่าง

2.3.2 เปรียบเทียบข้อมูลความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมของประชาชนไทยในเขตพื้นที่ของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ

จากผลการศึกษาพบว่า ระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมของประชาชนไทยมากที่สุด อยู่ในเขตพื้นที่ของตำรวจภูธรภาค 3 ทั้งนี้ อาจเนื่องจากในเขตพื้นที่ดังกล่าว มีบริบทเชิงพื้นที่ที่กว้างขวางและแต่ละจังหวัดมีหลายจุดที่ชุมชนอยู่ห่างไกลจากตัวเมือง จึงอาจทำให้การตรวจตราดูแลหรือเฝ้าระวังทำได้ไม่ครอบคลุมทั่วถึงมากพอ นอกจากนี้ ในเขตพื้นที่ดังกล่าวซึ่งประกอบด้วย จังหวัดนครราชสีมา จังหวัดบุรีรัมย์ จังหวัดยโสธร เป็นต้น มีประชากรที่เป็นผู้สูงอายุจำนวนมาก โดยเฉพาะในพื้นที่จังหวัดนครราชสีมาซึ่งเป็นจังหวัดที่มีประชากรผู้สูงอายุมากเป็นอันดับสองของประเทศไทยรองจากกรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาจำนวนมากเห็นตรงกันว่า กลุ่มผู้สูงอายุมีระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรม (Fear of Crime) มากกว่ากลุ่มที่อายุน้อยกว่าหรือเด็กกว่า²² ดังนั้นจึงเป็นไปได้ว่าประชาชนในเขตพื้นที่ดังกล่าวจะรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมเพิ่มมากขึ้น อย่างไรก็ตามแม้ว่าจากการสำรวจประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของตำรวจภูธรภาค 3 ในภาพรวมจะอยู่ในระดับดี²³ แต่ด้วยอาณาเขตพื้นที่รับผิดชอบของภูธรภาคดังกล่าวมีลักษณะชุมชนที่กระจายออกไป รวมถึงอัตราของผู้สูงอายุที่มีจำนวนมาก โดยเป็นวัยที่มีลักษณะทางกายภาพที่อ่อนแอ ไม่สามารถดูแลหรือปกป้องตนเองได้ ซึ่งตามทฤษฎีปกติวิสัย (Routine Activity Theory) เรียกคนกลุ่มนี้ว่าเป็นเหยื่อที่เหมาะสม (Suitable Target) สำหรับผู้ลอบมือ และในหลายชุมชนที่อยู่ห่างไกลความเจริญจากตัวเมือง อาจมีแหล่งเสื่อมโทรมจำนวนมากเกิดขึ้นได้ในชุมชน หรืออาจขาดการตรวจตราหรือการป้องกันที่ดีที่จะช่วยลดโอกาสในการก่ออาชญากรรมได้ดังที่ได้กล่าวไป ดังนั้นในการแก้ไขปัญหาในเขตพื้นที่ดังกล่าว ควรเริ่มจากความพยายามที่จะกระจายความเจริญให้ทั่วถึงในทุกพื้นที่ หรือมีมาตรการเฝ้าระวังตามจุดเสี่ยงต่าง ๆ โดยอาจเพิ่มเจ้าหน้าที่หรืออาสาสมัครชุมชนมากขึ้นในการตรวจตรา หรือมีตู้แดงสายตรวจเพิ่มมากขึ้น สำหรับในส่วนของไฟส่องสว่างก็ควรมีให้ทั่วถึงในทุกพื้นที่ชุมชน นอกจากนี้ ภายในชุมชนเองก็ควรมีมาตรการในการรับมือกับปัญหาอาชญากรรม โดยสร้างกลไกการมีส่วนร่วมในชุมชนเพื่อช่วยกันเป็นหูเป็นตาหรือคอยสังเกตการณ์ความเคลื่อนไหวต่าง ๆ ในชุมชน และควรจัดอบรมให้ความรู้กับประชาชนในชุมชนโดยเฉพาะกับเด็กเล็ก ผู้หญิง และผู้สูงอายุในเรื่องของการระมัดระวังภัยหรือวิธีรับมือเมื่อเจอภัยอันตรายในรูปแบบต่าง ๆ เพื่อมิให้ตนเองอยู่ในสถานการณ์ที่เสี่ยงต่อการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม สำหรับ

²² Department of Justice, Equality and Law Reform, "Fear of Crime in Ireland and Its Impact on Quality of Life," April, 2009.

²³ Amnuayporn Sirimane, "The Relations Between Change Management and Operational Efficiency of the Police Officers in Provincial Police Region 3," (Master's thesis, Faculty of Business Administration, Rajabhat Maha Sarakham University, 2013), 56. [In Thai]

แหล่งเสื่อมโทรมที่เกิดขึ้นในชุมชน จำเป็นต้องอาศัยความร่วมมือกันในทุกภาคส่วนเพื่อช่วยกันปรับปรุง แก้ไข และพัฒนาแหล่งดังกล่าวให้ดีขึ้น ทั้งนี้เพื่อมิให้กลายเป็นแหล่งมั่วสุมของมิจฉาชีพ ดังนั้น หากมีการแก้ไขปัญหาดังกล่าวได้อย่างจริงจัง ก็จะช่วยให้ประชาชนรู้สึกอุ่นใจและปลอดภัยในการใช้ชีวิตมากขึ้น ท้ายที่สุดความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมของประชาชนในเขตพื้นที่ดังกล่าวก็จะลดน้อยลง ในส่วนของเขตพื้นที่ที่มีความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมของประชาชนไทยมากที่สุด รองลงมา คือ เขตพื้นที่ของตำรวจภูธรภาค 9 ได้แก่ จังหวัดสงขลา จังหวัดตรัง จังหวัดสตูล เป็นต้น ทั้งนี้ อาจเนื่องจากในเขตพื้นที่ดังกล่าวมีพื้นที่ติดกับสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ซึ่งมีเหตุการณ์ความไม่สงบและการใช้ความรุนแรงเกิดขึ้นเป็นระยะจึงส่งผลให้ประชาชนในพื้นที่ดังกล่าวรู้สึกหวาดกลัวภัยในชีวิตและทรัพย์สินของตนซึ่งเป็นเรื่องคาบเกี่ยวกับความหวาดกลัวภัย

สำหรับระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมของประชาชนไทยน้อยที่สุดอยู่ในเขตพื้นที่ของตำรวจภูธรภาค 4 ได้แก่ จังหวัดขอนแก่น จังหวัดอุดรธานี จังหวัดเลย เป็นต้น ทั้งนี้อาจเนื่องจากในเขตพื้นที่ดังกล่าวให้ความสำคัญกับความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนเป็นอย่างดี โดยมีมาตรการที่มุ่งเน้นปราบปรามอาชญากรรมอย่างจริงจังและมีประสิทธิภาพ ทำให้ประชาชนรู้สึกเชื่อมั่นในการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ และรู้สึกปลอดภัยในการดำเนินชีวิตประจำวัน ดังนั้นจึงเชื่อมั่นได้ว่าปัญหาอาชญากรรมต่าง ๆ ในชุมชนจะลดลง ส่งผลให้ความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมของประชาชนลดลงด้วยเช่นกัน ผลการศึกษารังนี้ยังสอดคล้องกับรายงานความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมเมื่อปีก่อน ที่แสดงว่าประชาชนในเขตพื้นที่ดังกล่าวมีระดับความหวาดกลัวภัยน้อยที่สุด อย่างไรก็ตาม ปัญหาอาชญากรรมในปัจจุบันเริ่มมีความซับซ้อนมากยิ่งขึ้น การตรวจตราดูแลการเฝ้าระวังเหตุ และการปรับสภาพชุมชนให้ปลอดภัยและมีความเป็นระเบียบ ยังคงเป็นสิ่งจำเป็นที่จะช่วยลดโอกาสในการก่ออาชญากรรมได้ ทั้งนี้ประชาชนในชุมชนต้องช่วยกันสอดส่องดูแลหรือมีแนวทางในการปกป้องหรือป้องกันตนเองเบื้องต้น มิให้ตนต้องตกอยู่ในสถานการณ์ที่เสี่ยงต่อการเกิดอาชญากรรมด้วยเช่นกัน

3. สรุปผล และข้อเสนอแนะ

3.1 สรุปผล

จากการศึกษาเรื่อง ความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมของประชาชนไทย ผลการศึกษาได้ข้อสรุปว่าระดับความหวาดกลัวภัยอาชญากรรมของประชาชนไทยในภาพรวมยังมีแนวโน้มสูงขึ้น สะท้อนให้เห็นถึงสภาวะการณ์ปัจจุบันในสังคมที่ยังเต็มไปด้วยความหวาดระแวงจากภัยอาชญากรรม นอกจากนี้ ประสิทธิภาพการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมของเจ้าหน้าที่ตำรวจยังคงขาดมาตรการที่ดีเพียงพอให้สังคมรู้สึกปลอดภัย โดยเฉพาะประเด็นการบังคับใช้กฎหมายของเจ้าหน้าที่ตำรวจซึ่งประชาชนส่วนใหญ่ยังเห็นว่าบกพร่องและหละหลวม อีกทั้ง หากไม่มีการเฝ้าระวังตรวจตราหรือสอดส่องดูแลในชุมชนที่ดีเพียงพอ ปัญหาอาชญากรรมในชุมชนก็ยิ่งจะมีเพิ่มขึ้น ดังนั้น เจ้าหน้าที่ตำรวจควรให้ความสำคัญกับประเด็นดังกล่าวให้มากขึ้น เพื่อให้ประชาชนรู้สึกอุ่นใจและปลอดภัยสำหรับการดำเนินชีวิตในแต่ละวัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงเวลากลางคืน

สำหรับเขตพื้นที่มีระดับความหวาดกลัวภัยมากที่สุด มักจะมีบริบทพื้นที่กว้างขวางและแต่ละจังหวัดมีหลายจุดที่ชุมชนอยู่ห่างไกลจากตัวเมือง จึงอาจทำให้การตรวจตราดูแลหรือเฝ้าระวังทำได้ไม่ครอบคลุมทั่วถึงมากพอ อาทิเช่น จังหวัดนครราชสีมา จังหวัดบุรีรัมย์ จังหวัดยโสธร เป็นต้น นอกจากนี้มีข้อสังเกตว่า หากกลุ่มประชากรที่เป็นผู้สูงอายุมีจำนวนมากก็อาจทำให้ระดับความหวาดกลัวภัยในชุมชนนั้น ๆ เพิ่มขึ้นมากเช่นกัน

อย่างไรก็ตาม การแก้ไขปัญหามันในเขตพื้นที่ ควรเริ่มจากความพยายามที่จะกระจายความเจริญให้ทั่วถึงในทุกพื้นที่ หรือมีมาตรการเฝ้าระวังตามจุดเสี่ยงต่าง ๆ และกำจัดแหล่งเสื่อมโทรม ควรมีการสร้างกลไกการมีส่วนร่วมกัน ในชุมชนเพื่อช่วยกันเป็นหูเป็นตาหรือคอยสังเกตการณ์ความเคลื่อนไหวต่าง ๆ ในชุมชน ทั้งนี้ทั้งภาครัฐ เอกชน และทุกภาคส่วนต่าง ๆ ต้องประสานและร่วมมือกันอย่างจริงจัง เพื่อนำไปสู่การสร้างชุมชนเข้มแข็งปลอดภัยตลอดอายุการ ประชาชนจะรู้สึกอุ่นใจและปลอดภัยกับการดำเนินชีวิตในสังคมมากขึ้น

3.2 ข้อเสนอแนะ

3.2.1 ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติการ

ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติการนั้นคือ เจ้าหน้าที่ภาครัฐ และเจ้าหน้าที่ตำรวจในชุมชนควรให้คำแนะนำแก่ประชาชน โดยส่งเสริมความรู้ความเข้าใจ ให้รู้เท่าทันเกี่ยวกับภัยอาชญากรรมในรูปแบบต่าง ๆ รวมถึงวิธีการรับมือกับ ภัยอาชญากรรมนั้น ๆ ทั้งในเรื่องของการป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่อ รวมถึงวิธีการรับมือกับภัยอาชญากรรมในรูปแบบต่าง ๆ ซึ่งในแต่ละพื้นที่อาจมีแนวทางในการส่งเสริมความรู้ภายในชุมชนแตกต่างกัน เช่น ในชุมชนเมืองประชาชนส่วนใหญ่จะเลือกใช้สื่อสังคม (Social Media) ต่าง ๆ เช่น เฟซบุ๊ก (Facebook) ทวิตเตอร์ (Twitter) ยูทูบ (YouTube) หรือเครือข่ายทางโซเชียลอื่น ๆ ไว้สำหรับติดต่อสื่อสารหรือแลกเปลี่ยนเรียนรู้ข่าวสารซึ่งกันและกัน สามารถสร้างเป็นกลุ่มเครือข่ายเพื่อสำหรับประชาสัมพันธ์ หรือแจ้งเหตุเตือนภัยต่าง ๆ แต่สำหรับพื้นที่ชุมชนนอกเมือง หน่วยงานปกครองส่วนท้องถิ่น เจ้าหน้าที่ตำรวจ หรือผู้ที่เกี่ยวข้องจำเป็นต้องเข้ามามีส่วนร่วมสนับสนุนหรือส่งเสริมให้ประชาชนมีความรู้ในการป้องกันตนเองไม่ให้ตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม สามารถช่วยเหลือตนเองเบื้องต้นได้เมื่อยามเจอภัย โดยเฉพาะกับผู้ที่มีความอ่อนแอทางกายภาพ อาทิเด็ก ผู้หญิง คนพิการ หรือคนชรา ซึ่งมักตกเป็นเหยื่อของผู้ก่อเหตุอยู่เสมอ อย่างไรก็ตาม ควรพิจารณาถึงมาตรการในการป้องกันปราบปรามอาชญากรรมให้เหมาะสมกับแต่ละพื้นที่ชุมชน บางครั้งมาตรการที่สนับสนุนมากเกินไปอาจสร้างความกดดันให้ประชาชนต้องหวาดระแวงอยู่ตลอดเวลา ส่งผลให้เกิดความเครียดและนำไปสู่ปัญหาอื่น ๆ ตามมาได้ นอกจากนี้ ผู้นำชุมชนควรมีบทบาทอย่างยิ่งต่อการสร้างเครือข่ายชุมชนให้เข้มแข็งเพื่อเป็นการลดปัญหาอาชญากรรม เน้นย้ำให้ประชาชนช่วยกันสอดส่องดูแลภายในชุมชนของตน เพื่อให้ชุมชนของตนปลอดภัยตลอดอายุการ อันจะนำไปสู่ความรู้สึกปลอดภัยในการดำเนินชีวิต

3.2.2 ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบายนั้นคือ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ กำหนดแผน โครงการ กิจกรรม ภายใต้มาตรการในการป้องกันปราบปรามที่ทันสมัยและเข้าถึงสภาพปัญหา ตัวอย่างเช่น การนำเทคนิคการวิเคราะห์แผนอาชญากรรม (Crime Analysis) หรือการทำแผนที่อาชญากรรม (Crime Mapping) ไปปรับใช้อย่างจริงจังในแต่ละชุมชน นอกจากนี้เจ้าหน้าที่ตำรวจจำเป็นต้องมีการตรวจตราในลักษณะแบบสุ่มตรวจอย่างสม่ำเสมอเพื่อไม่ให้ผู้กระทำผิดสามารถหาช่องทางก่อเหตุได้โดยง่าย และสำหรับในส่วนของหน่วยงานด้านการปกครอง ควรมีมาตรการช่วยเหลือกลุ่มเป้าหมายที่มีความอ่อนแอทางกายภาพในชุมชน เช่น โครงการเลดี้ พาร์คิง (Lady Parking) ซึ่งเป็นสถานที่จอดรถสำหรับสุภาพสตรีเพื่อเป็นการเพิ่มความปลอดภัยแก่ผู้หญิง เป็นต้น นอกจากนี้แล้ว เป็นการลดปัญหาอาชญากรรมซึ่งรวมไปถึงการลดความรู้สึกหวาดกลัวภัยอาชญากรรมของประชาชนได้ด้วยเช่นกัน

References

- Amero, Piero, and Michele Roccato. "A Predictive Model for Psychological Reactions to Crime in Italy: An Analysis of Fear of Crime and Concern about Crime as a Social Problem." *Journal of Community & Applied Social Psychology* 15 (2005): 17-25.
- Amnuayporn Sirimane. "The Relations Between Change Management and Operational Efficiency of the Police Officers in Provincial Police Region 3." Master's thesis, Faculty of Business Administration, Rajabhat Maha Sarakham University, 2013. [In Thai]
- Larsson, Daniel. "Fear of Crime Among the Poor in Britain and Sweden." *Journal International Review of Victimology* 15, no. 3 (January 2009): 223-254.
- Department of Justice, Equality and Law Reform. "Fear of Crime in Ireland and Its Impact on Quality of Life." April, 2009.
- J. R., Furstenberg, and Frank F. "Public Reaction to Crime in the Streets." *American Scholar* 40 (Autumn 1971): 601-610.
- Cordner, Gary. "Reducing Fear of Crime: Strategies for Police." January, 2010.
- Institute for Economics & Peace. "Global Peace Index 2017." June, 2017.
- Garofalo, James. "The Fear of Crime: Causes and Consequences." *Journal of Criminal Law and Criminology* 72, no. 2 (Summer 1981): 839-857.
- Wilson, James Q., and George L. Kelling. "The Police and Neighborhood Safety: Broken Window." *The Atlantic Online* (March 1982): 1-9.
- Jutharat Ua-amnoey. *Sociology of Crime*. Bangkok: Chulalongkorn University Press, 2018. [In Thai]
- Kittisak Jermsittiparsert, and Noppon Akahat. "Fear of Crime Among Student of Kalasin Rajabhat University." *Political Science and Law Journal Kalasin Rajabhat University* 4, no. 2 (July-December 2015): 120-146. [In Thai]
- Dammert, Lucia, and Mary Fran T. Moloan. "Fear of Crime or Fear of Life ? Public Insecurities in Chile." *Bulletin of Latin America Research* 22, no.1 (2003): 79-101.
- Pipat Chummanikul. "People's Fear of Crime." Master's thesis, Faculty of Political Science, Ramkhamhaeng University, 2000. [In Thai]

Purin Naksing. “Deviant and Social Problem.” In *Man and Society*, edited by Amporn Sugandhavanij and Puangpetch Suratanakavikool, 76. Bangkok: Kasetart University Press, 2016. [In Thai]

Thuppak Sinpoolpol. “Fear of the Crime of People About the Case of Capital and Shocking in Thakham Police Station, Bangkok.” Master’s thesis, Institute of Criminology and Justice Administration, College of Government, 2016. [In Thai]